

Beslutningsforslag nr. B 159. Fremsat den 12. maj 2000 af Frank Dahlgard (UP)

Forslag til folketingsbeslutning

om at holde fast i kronen

Folketinget beslutter at holde fast i kronen som dansk valuta og dermed bevare et selvstændigt dansk pengevesen, en selvstændig dansk Nationalbank og en selvstændig dansk økonomi.

Bemærkninger til forslaget

Forslaget skal ses som et modspil til regeringens lovforslag L 288 om at afskaffe den danske krone til fordel for EU's enhedsvaluta, euroen. Regeringen forsøger ganske vist med ordlyden i sit forslag "om Danmarks deltagelse i den fælles valuta" at skjule, at man for tid og evighed vil afskaffe den danske krone og i stedet indføre EU's europenge. Regeringens forslag indebærer, at Danmarks Nationalbank omdannes til en filial af Den Europæiske Centralbank i Frankfurt, og at hele pengepolitikken og valutapolitikken flyttes

fra København til Frankfurt. Regeringens euroforslag vil endvidere lægge bindinger på den danske finanspolitik og strukturpolitik i et sådant omfang, at det kan føre til nedlæggelse af Danmark som et selvstændigt land.

I skemaet nedenfor er anført de forskellige typer af økonomisk politik, samt hvem, der bestemmer, hvis vi
1) siger nej til euroen og dermed holder fast i kronen
2) siger ja til euroen og dermed afskaffer kronen.

Økonomisk politik med den danske krone – og med EU's euro

Type af økonomisk politik	Hvad er det?	Hvad påvirkes?	Hvem bestemmer?	
			med ja til kronen	med ja til euroen
Finanspolitik	Ændringer i skatter og offentlige udgifter	Privat forbrug, offentligt forbrug og offentlige investeringer	Regering & Folketing	Regering & Folketing samt EU
Pengepolitik	Ændringer i renten og pengemængden	Private investeringer og forbrug	Danmarks Nationalbank	EU-banken
Valutapolitik	Devaluering og revaluering	Konkurrenceevnen, beskæftigelsen og betalingsbalancen	Regeringens topfolk og Nationalbanken	EU-banken
Indkomspolitik	Lavere løn eller mindre lønstigning og avancer	Konkurrenceevnen, beskæftigelsen og betalingsbalancen	Regering, Folketing, LO og DA	Regering, Folketing, LO og DA
Strukturpolitik	F.eks. ændringer i skattesystemet, dagpengesystemet, pensionssystemet, det sociale system	Velfærdssamfundet og befolkningens økonomiske adfærd	Folketinget	Folketinget og EU

Siger vælgerne ja til at afskaffe den danske krone til fordel for euroen, betyder det ikke blot, at EU overtager hele styringen af pengepolitikken og valutapolitikken, men også at EU lægger begrænsninger på det danske Folketings og regeringens muligheder for at føre (beskæftigelsesvenlig) finanspolitik.

Skal ØMUen blive holdbar, bliver det også påkrævet, at EU afstikker retningslinjerne for arbejdsmarkedet, det sociale område, pensionsområdet og skatteområdet.

Nærværende forslag bygger på den kendsgerning, at den danske kroneøkonomi og det danske folkestyre har været – og stadig er – en fantastisk succes: I de 125

år, kronen har været dansk mønt og valuta, har Danmark udviklet sig fra et fattigt bondesamfund til en moderne velfærdsstat med en levelfod (BNP pr. ind-

bygger), som er blandt de højeste i verden. Samtidig er beskæftigelsen i Danmark høj og arbejdsløsheden lav i forhold til ledigheden i de fleste andre lande – herunder de store eurolande.

Hvis det virkelig er en ulempe at være et lille land med sin egen valuta, havde Danmark sammen med andre små økonomier som Sverige, Norge, Finland, Island, Schweiz og Østrig været fattige lande med høj ledighed. De nævnte små nationer er imidlertid alle rige lande med lav ledighed. Regeringens euroforslag savner således en forståelig økonomisk begrundelse.

Hertil kommer, at europrojektet er havnet i dyb krise. I euroens godt 16 måneders levetid er eurokursen faldet voldsomt i forhold til dollar, pund, yen samt næsten alle andre valutaer i verden.

Det store eurokursfald er tydeligvis forårsaget af en grundlæggende mistillid til hele euro- eller ØMU-konstruktionen. Hver for sig er eurolandene nemlig rimeligt økonomisk stærke, men den nuværende eurokonstruktion sikrer ikke på troværdig måde mod fremtidige konflikter mellem eurolandene. Det er heller ikke på troværdig måde sikret, at eurolandene hver for sig vil handle økonomisk ansvarligt – og overholde de aftalte spilleregler – når ansvaret er overladt til Den Europæiske Centralbank i Frankfurt.

Euroen er altså hér i foråret 2000 - efter mindre end halvandet års levetid – ude i en skæbnkamp. Euroen er ramt af det værste, som kan ramme en valuta, nemlig *mistillid*. En grundlæggende mistillid til hele ØMU-konstruktionen bag euroen. En mistillid til, at de 11 eurolande kan holde sammen og enes, når der opstår kriser – og når de store eurolande på et tidspunkt i fremtiden vil befinde sig på hver sin side i en interessekonflikt om f.eks. rentens fastsættelse.

Et overrivrigt EU-system, der ikke kan få mere union hurtigt nok, har sat et euroslib i søen, som ganske enkelt ikke er bygget færdigt.

Danskerne bør holde fast i kronen – og altså stemme nej til euroen ved folkeafstemningen den 28. september – af følgende årsager:

1. Hensynet til beskæftigelsen

Ved alle EF- og EU-afstemninger er der lovet flere arbejdspladser, hvis der blev stemt ja. Det har imidlertid aldrig kunnet påvises, at et ja vil have en positiv virkning på beskæftigelsen.

En afskaffelse af kronen til fordel for euroen vil ikke give flere arbejdspladser, tværtimod. Arbejdsløsheden er i dag dobbelt så høj i euroområdet (10%), som den er i Danmark (under 5%). De andre vest-europæiske lande uden for euroen med egen valuta –

Sverige, Norge, Island, England og Schweiz – har også en klart lavere ledighed end eurolandene, jf. tabellen.

Arbejdsløsheden i 1999 i lande uden for euroen

Island	2,0%
Norge	4,0%
Schweiz	4,2%
Danmark	4,5%
Storbritannien	6,1%
Sverige	7,0%

Arbejdsløsheden i 1999 i de 11 eurolande

Spanien	15,8%
Italien	11,4%
Frankrig	11,0%
Finland	10,2%
Tyskland	9,1%
Belgien	9,0%
Irland	6,5%
Portugal	4,6%
Østrig	4,4%
Holland	3,2%
Luxembourg	1,8%
Eurolande, gennemsnit	10,0%

Afskaffes kronen til fordel for euroen, gælder eurotraktatens målsætning - der ensidigt går ud på at holde prisstigningerne nede - også for Danmark. Traktaten er ikke konkret, når det gælder arbejdsløsheden. Mens der skal gribes ind, når priserne stiger for hurtigt, er der i euroland ingen krav om indgreb, uanset hvor meget arbejdsløsheden stiger.

Den tidligere socialdemokratiske økonomiminister, cand.polit. Ivar Nørgaard, advarer mod at afskaffe kronen til fordel for euroen. Han begrundet det netop med hensynet til beskæftigelsen.

I eurolandet Finland opbygges nu såkaldte "bufferfonde", som skal bruges til at holde beskæftigelsen oppe i en fremtidig situation, hvor euroreglerne lægger bånd på landets finanspolitik. Det samme overvejes i Sverige, hvis landet tilslutter sig euroen.

Der er ingen grund til at være med på EU's A-hold, så længe A står for Arbejdsløshed. Så er det bedre at være på B-holdet: B for Beskæftigelse.

2. Hensynet til at holde Danmark fri af en politisk union.

De historiske erfaringer viser, at valutaunioner kun er holdbare, hvis de har en politisk overbygning. Derfor har Europa-Kommissionens formand, Romano Prodi, travlt med at lave sin Europa-Kommission om til en egentlig euroregering. Han betegner allerede sig selv som statsminister i den første EU-regering!

I en valutaunion er det ikke nok at have fælles centralbank og fælles penge. Historien viser, at en fælles økonomisk politik og et fælles politisk system er nødvendigt for at forhindre, at valutaunionen bryder sam-

men. Det siger også næsten sig selv, at et område med fælles penge og fælles rente også må have en fælles beslutningsprocedure, og dermed havner vi i en politisk union.

Skemaet nedenfor viser en række eksempler fra historien på monetære unioner med fælles penge (fælles valuta) eller med helt faste vekselkurser.

Nobelpristager i økonomi i 1999, Robert Mundell, har netop påpeget, at en økonomisk union nødvendigvis må føre til en politisk union. Det mener i øvrigt de fleste økonomer i udlandet og herhjemme – og en del politikere indrømmer det!

Eksempler fra historien på monetære unioner med fælles valuta eller med faste vekselkurser

Land/områder	Periode for Møntunionen	Også en Politisk union?
England, Skotland	fra ca. 1707	ja, fra 1707
England og Kanaløerne ⁽¹⁾		nej
USA	fra ca. 1850	ja, fra 1776
35 tyske stater	fra 1857	ja, fra 1871
Øst- og Vesttyskland	fra 1990	ja, fra 1990
Italienske stater	fra 1861	ja, fra 1861
Italien, Vatikanet, San Marino		nej
Frankrig, Italien, Belgien og Schweiz ⁽²⁾	1865-1914	nej
Danmark, Sverige og Norge ⁽³⁾	1875-1905	nej
Danmark, Færøerne, Grønland ⁽⁴⁾	i hundredvis af år	ja, fra 1397
Belgien, Luxembourg ⁽⁵⁾	1922-1999	nej
Frankrig, Monaco	1865	nej
Fransk-talende Afrika (CFA) ⁽⁶⁾	fra 1948	nej
Fhv. Sovjet-republikker ⁽⁷⁾	1991-1994	nej
Tjekkiet, Slovakiet ⁽⁸⁾	1918-1995	ja, 1918-1993
11 EU-lande i ØMUen ⁽⁹⁾	fra 1/1 1999	er på vej!

- Noter: (1) Kanaløerne omfatter Jersey, Guernsey, Sark, Alderney, Herm Jethou, Brecqhou og Lihou.
 (2) Møntunionen blev kaldt Den Latinske Møntunion og ophørte formelt i 1926, men reelt ved 1. verdenskrigs udbrud i 1914.
 (3) Den skandinaviske Møntunion ophørte, da Norge blev uafhængig af Sverige og valgte at forlade møntunionen.
 (4) Med Kalmarunionen i 1397 knyttedes bl.a. Færøerne og Grønland til det danske rige.
 (5) Valutaunionen ophørte, da begge lande 1/1 1999 tilsluttede sig EU's ØMU og euro.
 (6) Forkortelsen CFA står for: »Franc de la Communauté d'Afrique«, men også for »Franc de la Co-opération financière en Afrique centrale«. Det drejer sig i alt om 14 afrikanske lande.
 (7) Efter Sovjetunionens opløsning fortsatte man møntunionen med fælles rubler, men det varede kun få år. Alle tidligere sovjet-republikker har i dag egne, nationale valutaer.
 (8) Tjekkeslovakiet blev oprettet i 1918 og blev i 1993 splittet op i Tjekkiet og Slovakiet. To år efter indførte Slovakiet sin egen valuta.
 (9) De 11 ØMU-lande (=Euro-land) er: Tyskland, Frankrig, Italien, Belgien, Holland, Luxembourg, Spanien, Portugal, Irland, Østrig og Finland.
 Ikke oplyst.

Kilde: Økonomiministeriet i svar på spørgsmål S 1897 og S 1898 stillet i Folketinget i foråret 1999 samt supplerende oplysninger.

3. Hensynet til lønningerne i Danmark

Med et ja til euroen den 28. september 2000 afskaffes kronen helt og holdent fra 1. januar 2004. Lønnen vil fra dette tidspunkt blive udmålt og udbetalt i euro. Derved vil lønnens højde direkte og let kunne sammenlignes fra euroland til euroland. Det vil – især under høj beskæftigelse – føre til udligning af lønningerne mellem landene. For Danmark betyder dette, at den veluddannede arbejdskraft vil få mere i løn, mens den dårligt uddannede arbejdskraft må regne med mindre i løn. Der er nemlig større forskel på lønningerne i Tyskland og de andre eurolande, end der er i Danmark, hvor vi kæmper for en solidarisk lønpolitik. Denne specielle danske lønstruktur kan vi ikke opretholde, hvis vi får fælles europenge med de andre lande. Så vil de andre eurolandes lønforskelle forplante sig til Danmark.

I euroområdet vil lønpolitikken og lønforhandlingerne blive fælleseuropæiske, fordi man ikke i et område med fælles priser, fælles rente og fælles politik i øvrigt kan have en forskellig lønudvikling. Det er umuligt i det lange løb.

Reallønnen – altså lønnen sat i forhold til varepriserne – vil derimod ikke blive påvirket særlig meget ved overgang til euro – måske bortset fra den allerførste tid efter, at kronen er helt afskaffet, hvor erhvervslivet i den almindelige prisforvirring kan benytte chancen til at øge deres profitter.

4. Hensynet til reallønnen og den solidariske lønpolitik.

Siger Danmark ja til euroen den 28. september, er

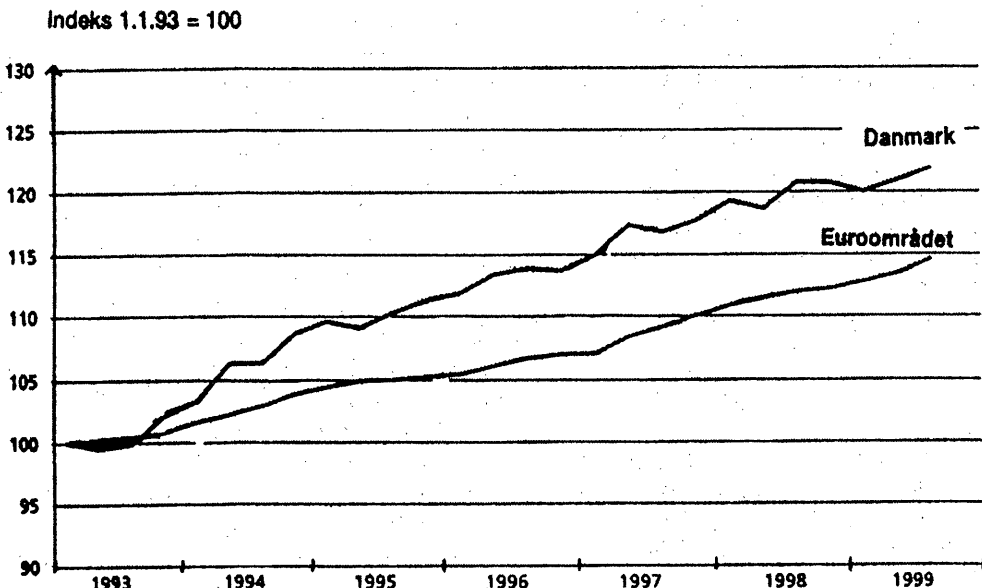
der risiko for et mærkbart fald i reallønnen i januar 2004, når de fysiske kroner erstattes med euromønter og -sedler. Det vil ske, hvis arbejdsgiverne sænker priserne mindre end lønningerne. Med en overgang til euroen skal alle lønninger, pensioner og priser opgøres i euro, fordi kronen afskaffes. Dét vil i en overgangsperiode – i begyndelsen af 2004 være forvirrende, når man er vant til priser i kroner.

I denne situation kan det selvfølgelig være fristende for butikker og erhvervsliv at øge fortjenesten. En pakke rugbrød, som i dag koster 10,50 kr., skal med euroen koste 1,41 euro. Men hvis prisen sættes til 1,49 euro, vil nogen næppe i praksis kontrollere det. Derimod vil arbejdsgiverne selvfølgelig omregne lønningerne korrekt fra kroner til euro. Hér kontrollerer både fagforeningerne og vi selv nøje.

Efterhånden vil europriiserne falde på plads, og en mulig stærkere konkurrence kan endog presse priserne, men det kan også ske med lønningerne.

Typisk har små lande ikke lavere levefod og realløn end store. Levefoden i små lande som Danmark, Norge, Island og Schweiz er væsentlig højere end i store lande som Tyskland, Frankrig, Italien og England. Intet fra historien tyder på, at store lande og valutaområder har større økonomisk vækst og fremgang i reallønnen, end små lande har. Nationalbankens årsberetning for 1999 (side 19) viser, at væksten i produktion og realindkomster i perioden 1993-1999 var næsten dobbelt så kraftig i Danmark som i euroområdet, jf. grafen.

Væksten i (Bruttonationalproduktet) (BNP)

Kilde: Nationalbankens årsberetning 1999, side 19.

Hvis vi siger ja til euroen, vil indkomsterne sandsynligvis blive mere skævt fordelt. Eurotraktatens ensidige satsning på lav inflation vil nemlig gøre det svært for staten at føre finanspolitik og socialpolitik til gavn for beskæftigelsen. Dét vil føre til større forskel mellem rig og fattig. Indføres euroen, vil det sandsynligvis medføre en reduktion af dagpenge, bistandshjælp, uddannelsesstøtte, efterløn og pensioner. Både antallet af personer, som modtager disse ydelser, og ydelsernes størrelse vil blive reduceret i forhold til indkomsterne på arbejdsmarkedet.

Sören Wibe, svensk professor i økonomi, har fremhævet, at det bliver de arbejdsløse, de lavtuddannede og de lavtlønnede, der må betale prisen for drømmen om et forenet Europa (jf. professorens kapitel i bogen "Den fælles mønt – et rigtigt eksperiment?" – Forlaget Samfundslitteratur, maj 1998).

5. Hensynet til folkepensionen, efterlønnen, førtidspensionen og dagpengene.

Et ja til euroen vil i løbet af få år betyde ændringer i de sociale ydelser. Disse ydelser vil alle blive opgjort og udbetalt i euro i stedet for i kroner fra 1. januar 2004. Dét betyder, at for hver gang man hidtil har fået 1.000 kr. i ydelse, vil man fremover få ca. 134 euro. Det burde i købekraft være det samme – hvis ellers bu-

tiker og erhvervsliv ikke benytter overgangen fra kronepriser til europriser til at øge deres fortjeneste.

Mere afgørende er, at de sociale ydelser givetvis vil ændres på lidt længere sigt. Euroen vil nemlig gøre det lettere at sammenligne sociale ydelser, når disse opgøres i samme euromønt. Dét vil øge behovet for en harmonisering af de sociale ydelser.

EU har allerede i dag fri bevægelighed af arbejdskraft mellem medlemslandene. Det har hidtil kun i mindre omfang ført til folkevandringer mellem EU-landene. Det skyldes, at der i mange år efter oliekrisen var stor arbejdsløshed og dårlige tider i de fleste EU-lande. Nu går det bedre – ikke mindst i Danmark – og så må der imødeses større flytninger. Imidlertid skulle folk gerne flytte efter, hvor der er arbejde og gode lønninger at tjene – og ikke efter, hvor man kan få høje sociale ydelser. Derfor vil der være et behov for at udligne – harmonisere – de sociale ydelser i EU-landene. Behovet vil vokse, hvis vi siger ja til euroen den 28. september – og dermed afskaffer vores egen kroneøkonomi.

Professor i økonomi Gunnar Thorlund Jepsen har i en kronik i dagbladet Politiken den 11. april beskrevet, hvorledes euroen vil virke som olie på EU-maskinen: Med euroen vil udviklingen glide hurtigt i ret-

ning mod en harmonisering af lønninger, skatter, dagpenge og sociale ydelser.

Når socialhjælp i alle landene angives i euro, bliver det lettere at sammenligne. Så vokser presset for ensartede ydelser.

Finansieringen af de sociale ydelser er imidlertid forskellig i de forskellige EU-lande. I Danmark betales de først og fremmest over skatten, og de kommer alle befolkningsgrupper til gode.

I de fleste andre EU-lande betales de sociale ydelser af arbejdsgiverne og lønmodtagerne og ydelsen afhænger af, hvor længe man har været i arbejde. Hvis Danmark presses til at gennemføre tilsvarende ordninger, vil personer uden tilknytning til arbejdsmarkedet, f.eks. arbejdsløse og husmødre, blive ringere stillet. Det betyder, at de skattebetalte ordninger som folkepension, førtidspension og arbejdsløshed vil mindskes. De offentlige udgifter på disse områder mindskes herved. Det betyder, at det pres på de offentlige finanser, som en harmonisering af skatterne vil indebære i Danmark, vil mindskes. Derfor går udviklingen i retning af færre skattebetalte ydelser og flere forsikringsprægede og arbejdsmarkedsprægede ordninger. Denne udvikling vil blive fremskyndet, hvis vi siger ja til at afskaffe kronen til fordel for euroen.

Fhv. økonomiminister, cand.polit. Ivar Nørgaard, sagde på Socialdemokratiets ekstraordinære kongres i Odense den 30. april 2000, at han "er overbevist om, at hvis vi er med, vil euroen blive brugt som argument for at harmonisere skatterne i EU, og så kan vi ikke opretholde den folkepension, vi har i dag".

Ivar Nørgaard vil holde fast i kronen og stemmer nej til euroen den 28. september.

6. Hensynet til de danske skatter og afgifter

Danmark har den højeste moms (25%) i EU. Danmark har også - bortset fra Sverige - de højeste afgifter på vin, spiritus, tobak og benzin i Europa. Når varerne frit kan bevæge sig over grænserne - uden toldkontrol - vil dette føre til grænsehandel: Danskerne vil i stor stil købe disse varer i Tyskland. Denne grænsehandel er allerede betydelig, men vil øges yderligere, hvis vi siger ja til euroen. I så fald vil priserne i Danmark og Tyskland nemlig blive opgjort i samme euromønt, og så kan de lettere sammenlignes.

Derfor bliver Danmark tvunget til at sænke disse afgifter. Om dette sker på vort eget initiativ eller som følge af, at man i EU enes om nogle maksimums- og minimumsgrænser for moms- og afgiftssatser er for øjeblikket uklart. Når det drejer sig om skat på aktieselskaber og skat af renteafkast, vil det i alle tilfælde være nødvendigt hurtigt at vedtage minimumssatser. I

modsat fald vil EU-landene efterhånden konkurrere disse skatter i bund i kampen for at tiltrække sig kapitalen.

Disse forhold betyder, at man må finde andre indtægtskilder til den danske stat, hvis vi skal kunne opretholde den offentlige service, som jo skal finansieres. Det kan blive vanskeligt. Indkomstskatten kan nemlig ikke tåle at blive sat yderligere op, for så flygter den bedst uddannede arbejdskraft til andre lande. Skat på jord og ejendomme er en mulighed, fordi jord og huse jo ikke kan "flygte" til udlandet. Politisk bliver det imidlertid nærmest umuligt i et parcelhusland som Danmark at skaffe flertal for en skrappe ejendomsbeskatning.

Derfor er løsningen nok, at de danske skatter og afgifter må falde, og at den dyre offentlige service samt en række sociale ydelser må beskæres. Da harmoniseringen af de sociale ydelser peger i samme retning, er det dén udvikling, vi må indstille os på. Dét er også dén udvikling, EU vil arbejde for. Går vi med i euroen, har vi ingen muligheder for at undgå disse store offentlige besparelser og sociale nedskæringer. Fhv. økonomiminister Ivar Nørgaard, som anbefaler at stemme nej til euroen, har påpeget dette forhold.

7. Hensynet til renten

Rentesatserne er i øjeblikket en lille smule højere i Danmark end i euroområdet. Det er en fordel for de danskere, som sparer op, men en ulempe for dem, der skal låne penge.

Den lidt højere rente kan betragtes som dén pris, vi må betale for vores frihed til at føre dén penge- og valutapolitik, som tjener Danmark bedst. En slags forsikringspræmie. Heri er intet nyt.

Danmark har i det meste af efterkrigstiden haft højere rentesatser end f.eks. Tyskland, men det har ikke forhindret, at Danmark er blevet ét af de mest velstående lande i verden. Gennemsnitsindkomsten er større i Danmark end i Tyskland. Forklaringen er, at det afgørende for produktion, økonomisk vækst og beskæftigelse ikke er renten, men realrenten. Det vil sige renten minus prisstigningerne - med andre ord: Dét, der kan købes for rentebeløbet.

I dag er denne realrente lavere i Danmark end i de fleste eurolande. Derfor er det reelt billigere at låne penge i Danmark end i euroland.

Hvis vi afskaffer kronen til fordel for euroen, vil rentesatserne sandsynligvis falde lidt. Men det er sværere at forudsige, hvad der sker med de reelle rentesatser (realrenten). Det vil også afhænge af prisudviklingen i Danmark og euroland.

8. Hensynet til huslejen /boligudgiften

For langt de fleste danskere sker der ingenting med boligudgiften uanset, om vi stemmer ja eller nej den 28. september. Af hver 100 boligejere i Danmark har de 94 nemlig fastforrentede lån i deres bolig. Det betyder, at når lånepapirerne er i orden, er terminsydelsen uændret i hele lånets løbetid – uanset hvad der sker med renten. En renteændring påvirker derfor kun boligudgiften (huslejen) for det lille mindretal (6 %) af husejerne, som har lån med variabel rente, og så for dem, der skal optage nye lån, f.eks. i forbindelse med køb af hus eller lejlighed.

Holder vi fast i kronen og siger nej til euroen den 28. september, vil renten nok i en periode blive forhøjet lidt. Det vil dog næppe ramme huskøberne, fordi højere rente typisk vil betyde lavere huspriser.

For de mange mennesker, som bor i eget hus og har optaget fastforrentede lån, vil en rentestigning typisk gøre det lidt billigere. En højere rente vil nemlig som anført medføre lavere huspriser og dermed også lavere ejendomsværdier. Dét vil selvsagt betyde lavere ejendomsskatter og dermed også lavere boligudgifter.

9. Hensynet til pensionsopsparingen

Størrelsen af den private pensionsopsparing afhænger bl.a. af rentetilskrivningen. Hvis det er rigtigt, at renten bliver lavere med et ja til euroen, så vil rentetilskrivninger på opsparing selvsagt også blive mindre med euroen end med kronen. Den lidt lavere rente i euroland vil betyde, at pensionsopsparingen vokser langsommere, end hvis vi holder fast i kronen. Selv små renteforskelle har nemlig stor betydning, når det gælder opsparing over mange år. For pensionsopsparing spiller lidt mere i rente derfor en stor rolle.

10. Hensynet til en sund økonomi.

Danmark har i dag en økonomi, som er langt mere sund end økonomien i euroområdet. Vi har således en væsentlig lavere arbejdsløshed end de store eurolande. Vores realløn og levestandard er i gennemsnit højere end i euroland, og vores realrente lavere. Danmark har et betydeligt overskud på de offentlige finanser, mens eurolandene har underskud. Vi har et velfungerende og stabilt arbejdsmarked.

Investeringer, økonomisk vækst og beskæftigelse trives i dagens Danmark. De internationale opgørelser placerer Danmark meget højt på listen over lande med en stærk konkurrenceevne. Økonomisk er Danmark på mange måder et foregangsland. Præcis som regeringen påpeger det. Lad os dog bevare den placering. Euroen er et eksperiment, som ikke er prøvet før. Der er ingen, som kan garantere os, at det går godt. Den

faldende og meget lave eurokurs hér i foråret 2000 tyder på, at euroen bliver en svagere og mere ustabil valuta end D-marken.

11. Hensynet til værn mod valutakriser

Det er klart, at hvis vi afskaffer kronen, kan der ikke opstå valutakriser omkring kronen. Men at være så bange for valutakriser, at man vil afskaffe kronen, svarer til at være så bange for døden, at man begår selvmord.

Kronen er allerede ganske godt sikret i kraft af den aftale, Danmark har med eurobanken i Frankfurt (den såkaldte ERM2-aftale). Denne aftale gælder, selv om Danmark vælger at holde fast i kronen ved at sige nej til euroen. Dét har vi eurobank-chefen Wim Duisenbergs ord for (jf. dagbladet Børsen 27. januar 2000).

I øvrigt rammer valutakriser først og fremmest finansverdenen. Økonomiministeriet har ikke kunnet påvise tab af danske arbejdspladser som følge af de få tilfælde af pres på den danske krone, der har fundet sted gennem de seneste 15 år.

12. Hensynet til indflydelsen

Europolitikerne hævder, at Danmark vil gå glip af indflydelse, hvis vi holder fast ved kronen og siger nej til euroen. Det er imidlertid naivt at forestille sig, at Danmark med 5 millioner mennesker vil få ret meget at skulle have sagt i et euroland, der omfatter omkring 300 millioner mennesker. Erfaringen har vist, at de store lande reelt afgør tingene. Konkrete beslutninger f.eks. om eurorenten eller kursen på euro vil reelt blive truffet af de store.

Økonomiminister Marianne Jelved blev i Folketingets spørgetid den 3. maj 2000 spurgt om, hvilken konkret indflydelse tre små eurolande som Finland, Irland og Portugal har haft af at sidde med ved eurobordet i de 16 måneder, eurosystemet har været i funktion – og hvilken gavn, borgerne i de tre lande helt konkret har haft af euromedlemskabet. Ministeren kunne ikke svare...

Bliver Danmark euromedlem, får vi ganske vist en formel indflydelse på beslutningerne i eurobanken i Frankfurt. Her har hvert lands nationalbankdirektør én stemme som bestyrelsesmedlem. EU-traktaten forbyder dem at tage nationale hensyn, og afstemningerne i bankens bestyrelse er hemmelige. Eurobankens målsætning er at holde stabile priser i euroområdet som helhed. Dette mål vil også den danske nationalbankdirektør overholde, selv om forholdene i Danmark måtte afvige fra gennemsnittet og derfor kræve en anden pengepolitik. Særlige nationale behov kan eurosyste- met ikke klare.

F. t. beslutn. om at holde fast i kronen

Hertil kommer, at det er et spørgsmål, om et lille land som Danmark i givet fald vil kunne bevare en plads ved bordet i eurobankens bestyrelse, hvis vi siger ja til euroen den 28. september. Frankrig og Tyskland opererer nemlig med planer om at begrænse antallet af bestyrelsesposter i eurobanken, som ellers vil eksplodere, når de østeuropæiske lande kommer med.

I Ecofinrådet har Danmark 3 af 87 stemmer. De store EU-lande har 10 stemmer hver. Når de østeuropæiske lande kommer med i EU vil de danske stemmer selvsagt betyde endnu mindre.

Set med danske øjne er det selvfølgelig bedre at have en stor indflydelse på den økonomiske politik i lille Danmark end en lille indflydelse på politikken i det store euroområde.

13. Hensynet til freden.

En fælles valuta er ikke nogen garanti for fred eller stabilitet. Den jugoslaviske dinar kunne f.eks. ikke forhindre de frygtelige krige i Bosnien og Kosova. Den russiske rubel kunne heller ikke holde fredeligt sammen på Sovjetunionen eller hindre krigen i Tjetjenien.

Selvfølgelig er samarbejde godt for freden. Derfor er det Europæiske Fællesskab (EF) på mange måder nyttigt, men det bliver ikke mere fredeligt, fordi man laver en Økonomisk og Monetær Union (ØMU) og erstatter de nationale penge med en fælles eurovaluta. Måske endda tværtimod.

Eurolandene må nemlig med fælles europenge enes om en fælles rentepolitik og en fælles valutapolitik. Det kan skabe uenighed og skænderier, hvis tyskerne f.eks. vil have renten ned, mens franskmændene samtidig vil have den op. Der er jo kun én fælles rente i hele euroområdet, og den må alle eurolandene tilpasse sig – uanset at de økonomiske forhold i landene typisk er forskellige.

Man kan sammenligne ØMUen med et stort "euroskib", som siden 1/1 1999 har erstattet 11 nationale skibe. Før kunne skibene sejle efter deres egen kurs og med deres egen hastighed. Nu er alle 11 eurolande i samme båd. Der er 11 kaptajner på euroskebets kommandobro. Her skal de prøve at blive enige om kurs og hastighed. Lykkes det ikke, bliver der alt andet end fredeligt på euroskebet.

14. Hensynet til det danske folkestyre?

Beslutningen om at indføre euroen skal ses i sammenhæng med udviklingen inden for EU i øvrigt. I Kommissionens senest vedtagne "strategipapir", der vedrører perioden 2000-2005, siges det ligeud:

1003 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag)

"I løbet af det næste tiår vil vi fuldføre den økonomiske integration, og hvad der er endnu mere vigtigt, give form til et nyt, politisk Europa. De kommende fem år bliver afgørende".

Kommissionen skriver åbent om, at der bør ske en "reform af sociale sikringsordninger, sundhedsvæsnere og pensionssystemer i EU".

I forhandlingerne om en ny EU-traktat, som skal afsluttes i december – altså to måneder efter den danske eurofolkeafstemning – tales der åbent om at afskaffe det enkelte EU-lands veto, når der skal udformes fælles regler for arbejdsmarkedet og for dele af socialpolitikken. Der skal indføres flertalsafgørelser på disse følsomme områder. Et flertal af EU-lande skal kunne stemme et mindretal ned og gennemføre fælles EU-regler.

Et dansk ja til euroen betyder grønt lys for denne udvikling. Folketinget vil dermed efterhånden blive reduceret til en slags amtsråd i en ny EU-superstat.

Et ja til euroen den 28. september vil gøre Christiansborg til en mere ligegyldig bygning på vej mod lufthavnen.

15. Hensynet til vore muligheder

Selv om nødbremser i togvogne sjældent benyttes, installeres de alligevel. For en sikkerheds skyld. På samme måde tegner folk ulykkesforsikringer, selv om de ikke regner med at komme ud for ulykker. Det giver tryghed, hvis ulykken alligevel skulle indtræffe. Ganske på samme måde er det en fordel at kunne ændre på kronens kurs, hvis en økonomisk nødsituation skulle opstå en gang i fremtiden. Det kræver imidlertid, at man har sin egen selvstændige valuta. Tilslutter vi os euroen, betyder det et endegyldigt farvel til kronen. Det svarer til at fjerne nødbremsen i et tog – eller til at droppe ulykkesforsikringen.

Hertil kommer, at afskaffes kronen, fjernes ikke bare Danmarks mulighed for at devaluere (nedskrive) kronen, men også muligheden for at revaluere (opskrive) kronen. Begge muligheder kan i fremtiden vise sig fordelagtige for dansk økonomi og beskæftigelse afhængig af den konkrete situation.

16. Hensynet til stabiliteten

I euroens første 17 måneder er eurokursen faldet kraftigt. Det gælder i forhold til en lang række andre valutaer som f.eks. amerikanske dollars, engelske pund, japanske yen samt svenske og norske kroner. Disse kursfald har været skuffende for dem, der troede, at euroen ville være lige så stærk som D-marken. Det er euroen ikke. Alene det forhold, at euroen omfatter lande som Italien, Spanien og Portugal, der

både økonomisk og politisk har tradition for at være mindre stabile end Tyskland, gør, at euroen bliver mindre stærk end D-marken. En meningsmåling i Tyskland i foråret 2000 viste da også, at et flertal af tyskerne (58 %) tror, at euroen bliver svagere end D-marken. At Grækenland nu skal optages som euro-medlem nummer 12 fra 1. januar 2001 gør selvsagt ikke euroen til en stærkere valuta.

Den tidligere tyske kansler Kohl lovede i sin tid tyskerne, at euroen vil blive lige så stærk og stabil som D-marken. Et stort og voksende antal tyskere føler i dag med rette, at dette løfte er svigtet. Euroen har på blot 16 måneder mistet en fjerdedel af sin internationale værdi i forhold til dollars, pund og yen.

Euro-kursens fald betyder, at import til euroområdet bliver dyrere. Dét skubber hele prisniveauet og leveomkostningerne i vejret i euroland. Den faldende eurokurs fører således til en stigende inflation, som reducerer reallønnen.

17. Hensynet til de lange sigt

Fordi der kan blive lidt valutauro og måske en lidt højere rente i en kort periode efter et euronej den 28. september, skal man naturligvis ikke stemme ja. Det afgørende er selvfølgelig situationen på længere sigt.

Bortset fra lidt uro på finansmarkedet i den første tid efter et nej til euroen, vil dansk økonomi sandsynligvis udvikle sig videre i fin form. Præcis som det skete, da Danmark stemte nej til Maastrichttraktaten i 1992. Og præcis som det også skete, da Norge i 1994 stemte nej til EU-medlemskab. Alle den norske regerings advarsler dengang om kapitalflugt og økonomiske ulykker i tilfælde af et nej til EU blev gjort grundigt til skamme.

Dansk økonomi vil ikke få problemer med at stå uden for euroen.

Det ansatte amerikanske kreditvurderingsinstitut Moody's Investor Service gav i august 1999 den danske stat topkarakter med hensyn til kreditværdighed. Samtidig tilkendegav man, at selv om Danmark skulle vælge at stå uden for euroen, vil den fundamentale styrke i dansk økonomi garantere, at den danske topkarakter kan bevares.

Der vil også i fremtiden være mange mindre, selvstændige valutaer i verden, som klarer sig fint. Den islandske økonomi og islandske krone klarer sig f.eks. uden problemer. Hvorfor skulle dansk økonomi, som er 20 gange større end den islandske, så få problemer?

18. Hensynet til den økonomiske sagkundskab

De fleste nationaløkonomer både i Danmark og i udlandet er skeptiske over for euroen og den Økono-

miske og Monetære Union, ØMUen. De betegner den som et risikabelt eksperiment, der kan ramme de europæiske landes økonomi og beskæftigelse.

Da dagbladet Politiken den 25. marts 1998 spurgte danske økonomiprofessorer om deres syn på euroen, svarede to ud af tre, at Danmark enten vil være bedst stillet uden for euroen, eller at det ikke vil gøre nogen større forskel, om vi er med eller ej.

I Sverige nedsattes forud for landets optagelse i EU i 1995 en gruppe økonomiske eksperter, som skulle gøre rede for fordele og ulemper for Sverige ved at tilslutte sig euroen. Redegørelsen fra denne ekspertgruppe ("Calmfors-rapporten" fra 1996) fandt ingen overbevisende fordele for Sverige ved euroen og anbefalede en svensk "vent-og-se"-politik. Denne anbefaling har Sverige fulgt.

Den 557 sider tykke rapport fra Økonomiministeriet "Danmark og euroen" er utrolig ensidig og står i skærende kontrast til ØMU-redegørelsen i f.eks. vismandsrapporten fra foråret 1997.

DUPI-rapporten offentliggjort i begyndelsen af maj 2000 har som Økonomiministeriets rapport et meget ensidigt præg.

Den kommende vismandsrapport (sommeren 2000) vil indeholde et kapitel om euroen, som kan ventes at være mere afbalanceret og nøgternt. Det samme er tilfældet med den uvildige og af regeringen uafhængige rapport om de økonomiske konsekvenser af et ja eller nej til euroen, som fire topøkonomer forventes at udsende i slutningen af juli eller begyndelsen af august.

19. Kronen klarer sig fint som nabo til euroen

I teorien kan man forestille sig, at kronen bliver fortrængt af euroen, selv om vi stemmer nej til euroen ved folkeafstemningen den 28. september. Ingen kan selvsagt forhindre erhvervsfolk og andre i at benytte euro i stedet for kroner. Vi lever jo i et frit land. Man kan altså forestille sig, at den danske krone reelt bliver konkurreret ud af euroen på det frie marked.

Historiske erfaringer peger imidlertid ikke i dén retning. Der er mange eksempler på, at små økonomier og valutaer trives side om side med store valutaer. Således har Canada en økonomi og befolkning, som kun svarer til en tiendedel af USA's. Alligevel har Canada sin egen valuta. Østrigske schilling blev brugt i Østrig og ikke den tyske D-mark. Heller ikke danskere har benyttet D-marken som betalings- eller opsparingsmiddel i Danmark. Der er derfor ingen grund til at tro, at vi vil bruge euro, hvis kronen bevares. Det afgørende er ikke en valutas udbredelse, men tilliden til dens værdi - og den afhænger af økonomien bag valutaen.

20. Hensynet til Nationalbankens beståen som Danmarks centralbank

Et ja den 28. september betyder, at kronen forsvinder til fordel for euroen. Det betyder samtidig, at vi afskaffer Nationalbanken som Danmarks centralbank. Med Danmark som euromedlem vil Nationalbanken blive omdannet til en filial af Den Europæiske Central-bank (ECB) i Frankfurt. Så bliver penge-, rente- og valutapolitikken styret fra Frankfurt og ikke fra København. Med dansk deltagelse i euroen bliver det alene Nationalbankens opgave at sikre, at de centrale beslutninger fra ECB i Frankfurt gennemføres i Danmark – uden at der kan tages hensyn til specielle danske forhold.

Erstattes kronen med euroen betyder det derfor, at Danmark giver afkald på at føre sin egen valutapolitik. Det er en svækkelse af Danmarks egen styring af den økonomiske politik – en svækkelse af vores selvbestemmelse.

21. Hensynet til dronningen på danske mønter

For mange danskere spiller det en rolle at bevare de nationale symboler, herunder kongens eller dronningens portræt på landets mønter. Et ja til euroen vil imidlertid i fremtidens eurodanmark gøre det til en sjældenhed at se dronningen på mønterne.

Den ene side af alle euromønter er ganske vist reserveret til medlemslandenes nationale symboler. Vi kan derfor godt beholde dronning Margrethe på danske euromønter. For hver 100 euromønter i euroområdet vil der imidlertid kun være 2 danske euromønter, fordi den danske befolkning og den danske økonomi er meget lille i forhold til hele euroområdet. I løbet af få år vil handel og turisme medføre en sammenblanding af de forskellige eurolandes euromønter. Det vil derfor blive undtagelsen, at danskere bruger danske euromønter med dronning Margrethe på. Typisk kommer vi til at benytte euromønter med den tyske ørn – eller med franske, italienske eller spanske symboler på. Simpelt hen fordi de store landes euromønter vil være helt dominerende i antal.

22. Hensynet til selvstændigheden

Danmark kan godt klare sig økonomisk uden for euroen. Det gør vi jo allerede – godt endda. Det kan vi også gøre i fremtiden. I de snart 17 måneder, Danmark har været uden for euroen, er det gået særdeles fint. Kurserne på danske aktier er steget på den danske fondsbørs, og dansk økonomi har det klart bedre end økonomien og beskæftigelsen i eurolandene. Også andre små lande uden for euroen som Island, Norge, Sverige og Schweiz har klaret sig fint. De har - som

Danmark - højere levestandard og lavere arbejdsløshed, end man har i euroland.

De anførte lande uden for euroområdet har alle en stor eksport – blandt andet til eurolandene. Det er en misforståelse, at lande uden for EU ikke kan eksportere alle de varer, de vil til EU og til eurolandene. Eksportens størrelse afhænger af Danmarks evne til at konkurrere på verdensmarkedet. Her spiller varenes pris og kvaliteten en afgørende rolle – ikke om vi er med i euroen.

Så længe Danmark har en god konkurrenceevne, kan vi sælge og eksportere til andre lande.

Det amerikanske analyseinstitut Moody's Investor Service gav i august 1999 den danske stat absolut topkarakter i kreditværdighed med en tilføjelse om, at denne karakter sagtens kan bevares, selv om Danmark beslutter sig til at blive uden for ØMU'en og bevare kronen.

23. Hensynet til dansk EU-medlemskab

Nogle danskere frygter, at Danmark bliver smidt ud af EU, hvis vi stemmer nej til euroen og dermed vælger at beholde vores egen kronevaluta. Denne frygt er ubegrundet. Så længe Danmark overholder bestemmelserne i EU-traktaten, kan vi ikke smides ud. EU er en klub af demokratiske lande, som naturligvis ikke vil udelukke et medlem på grund af et nej ved en demokratisk folkeafstemning. Når Danmark i dag står uden for euroen, er det en følge af den særordning, som vi selv bad om og fik ved Edingburghtopmødet i 1993 – efter det danske nej til Maastrichttraktaten i juni 1992. Denne særordning blev bekræftet ved den danske folkeafstemning i maj 1993.

24. Hensynet til det ufærdige eurosystem.

Den Økonomiske og Monetære Union kommer ud i krise, hvis et euroland ikke overholder de vedtagne regler. Måske med den konsekvens, at Den Økonomiske og Monetære Union bryder helt sammen. Hvis f.eks. politikerne i et stort euroland for at nedbringe en høj arbejdsløshed fører en finanspolitik, som får statens underskud til at vokse ud over EU-traktatens vedtagne grænser, vil landet først blive mødt med alvorlige henstillinger fra Bruxelles og Frankfurt om at stoppe denne politik. Sker det ikke, vil landet i henhold til EU-traktaten blive pålagt bøder.

Hjælper dette heller ikke, står euroland med et stort problem, som ingen EU-politiker hidtil har villet røre med en ildtang. Der er nemlig ikke fastsat regler, som kan banke et medlemsland på plads. Alt taler for, at der vil blive taget så skrappe forholdsregler i brug, at

det er ensbetydende med en udvikling, som vil cementere den politiske union.

Endnu er ØMU-konstruktionen dog ufærdig, og dét er formentlig hovedårsagen til euroens voldsomme kursfald. Finansmarkederne tager nemlig glæder og sorger på forskud, og de uløste konfliktmuligheder i den nuværende ØMU-konstruktion er mange og løj-nefaldende. Enten får man bygget euroslibet færdig i en fart – og dét betyder meget mere union – eller også bryder euroslibet sammen. Det vil konkret ske ved, at Tyskland erklærer, at tiden endnu ikke er moden til den fælles euro.

Utilfredsheden bobler allerede i den tyske befolkning, hvor flere og flere bliver klar over, at Tyskland bl.a. er ved at få fælles penge og økonomi med de syd-europæiske lande, som ikke just er kendt for økonomiske eller politisk stabilitet.

25. Hensynet til Sverige og England

Det har været fremme i eurodebatten som et argument, at Danmark i hvert fald bør gå med i euroen, hvis Sverige og England gør det.

Med folkeafstemningen herhjemme den 28. september er Danmark imidlertid det første af de tre nævnte lande, som træffer beslutning i euroslibet. Siger et flertal i Danmark hér nej til euroen, er det mest sandsynligt, at både Sverige og England vil gøre som vi. Så vil også svenskerne og englænderne holde fast i deres nationale valuta – og ligesom os afvise euroen. Derfor er interessen for den danske folkeafstemning stor også i Sverige og England.

Meningsmålinger viser, at den folkelige modstand mod euroen er betydelig større i både Sverige og England, end den er i Danmark.

Hvis Sverige og Storbritannien mod forventning skulle tilslutte sig euroen senere, kan vi altid til dén tid gøre det samme. Vi kan nemlig altid komme ind i ØMUen, men har vi først sagt ja til euroen og afskaffet kronen, kan vi ikke komme ud igen.

26. Hensynet til grundloven

Grundlovens § 26 siger, at kongen (dvs. regeringen) har ret til at lade slå mønt.

I realiteten vil man med et euroja overlade denne ret til Den Europæiske Centralbank. Forfatningskyndige jurister herhjemme siger, at eurokonstruktionen holder sig inden for grundlovens rammer. Måske har de ret.

Det er i hvert fald det danske folkestyre, der beslutter, om kronen skal afskaffes til fordel for en anden valuta. Går regering og Folketing ind for at udskifte

kronen med euroen, kan det næppe hindres ved hjælp af grundloven.

Den eneste beskyttelse mod at afskaffe kronen er et nej ved folkeafstemning den 28. september. Stemmer et flertal ja til euroen, betyder det et farvel til kronen for tid og evighed. Beslutningen om at afskaffe vores egen valuta til fordel for euroen kan ikke laves om. Grundloven giver os næppe nogen beskyttelse. Der er kun én mulighed for at beholde kronen og vort eget pengevæsen, og dén ligger i at stemme nej til euroen den 28. september.

27. Hensynet til udlandsgælden

Nogle danskere har den opfattelse, at den danske gæld til udlandet vil forsvinde – eller vil blive overtaget af andre eurolande – hvis Danmark går med i euroen. Det er forkert. Den samlede danske gældsbyrde over for omverdenen ændres ikke en tøddel, selv om vi går med i euroen. Derimod vil en overgang til euro formindske de danske muligheder for at komme af med gælden igen, fordi vi da vil få færre muligheder for at føre en selvstændig økonomisk politik.

28. Hensynet til de østeuropæiske lande

Europrojektet betyder en forsinkelse af de østeuropæiske landes optagelse i EU.

I Bruxelles har man nemlig brugt tiden og kræfterne på at få iværksat Den Økonomiske og Monetære Union, ØMUen. Udvidelsen af EU's medlemskreds er kommet i anden række. Hertil kommer, at med europrojektet stilles de østeuropæiske lande over for nye krav. Nye EU-medlemmer skal nemlig tilslutte sig samtlige EU-ordninger – altså også ØMUen med fællesmønten, euro. Nye EU-lande har altså ikke mulighed for – sådan som Danmark har det – at vælge, om vi vil deltage i ØMUen eller ej. For de østeuropæiske lande gælder, at vil de med i EU, så forpligter de sig også til at erstatte deres egen valuta med euroen, når de opfylder ØMU-kravene (om statsfinanser, inflation og rente - de såkaldte "konvergens-kriterier").

Siger Danmark derfor ja til euroen, vil vi med tiden også få fælles penge med de østeuropæiske lande.

29. Hensynet til at fortryde beslutningen

Et ja til euroen binder os for tid og evighed. I praksis vil det nemlig ikke være muligt at forlade eurosamarbejdet og genindføre sine egne penge. Har vi først sagt ja til euroen og afskaffet kronen, er der ingen vej tilbage. Derfor er det sikreste at stemme nej den 28. september. Vi kan nemlig altid komme med i euroen senere, hvis vi skulle fortryde. Derimod kan vi ikke komme ud af ØMUen igen, når vi først er kommet ind.

Statsminister Poul Nyrup Rasmussen hævder ganske vist, at det er muligt at forlade euroen igen. Det er som anført næppe muligt. Dét vil i givet fald indebære, at vi samtidig bliver tvunget til helt at forlade EU.

Økonomiprofessor Anders Ølgaard har kommenteret regeringens påstand i ErhvervsBladet (5. april 2000), hvor han siger: "Det er ren nonsens at tro, at vi kan melde os ud igen". Ølgaard påpeger, at hvis Danmark fortryder et ja til euroen og vil ud igen, så "vil vi

som et minimum ryge helt ud af EU, og dét vil skabe uoverskuelige problemer for den danske økonomi".

Vi kan altså forblive uden for euroen og i øvrigt bevare vores EU-medlemskab, men har vi først sagt ja til euroen og senere fortryder, så kan det kun lade sig gøre, hvis vi også er parate til helt at forlade EU-samarbejdet.

I praksis vil et ja til euroen derfor være et farvel til kronen for tid og evighed.

Skriftlig fremsættelse

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg tillader mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om at holde fast i kronen.

(Beslutningsforslag nr. B 159).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.